

Председателя. Съ мълчание нищо не става.

Чавдаръ (погледва разсѣяно). Щомъ толкова ви е нужно да ме чуєте — азъ ще заговоря. Искамъ само да бжда изслушанъ.

Председателя. Добре. Ще бждешъ изслушанъ.
Мълчание.

(Блѣсва се вратата и влиза Илия Хаджиевъ. Той е разплаканъ).

Илия (застава предъ Чавдаря). Прости ме Чавдаре. . . Тежъкъ грѣхъ е на душата ми.

Председателя. Слушай, Илия! Какво има? Кажитукъ на сѣда.

Илия. Азъ излѣгахъ, като казахъ, че Чавдаръ е бунтовникъ. Всичко което казахъ по-рано е лъжа. Пиянъ съмъ билъ.

— И тази добра!

— Всичко, което казахъ е измислица. Пиянска работа. Азъ имахъ карезъ на Чавдаря и искахъ да го проваля.

— Че какъ тѣй, за толкова малко време тебе ти мина яда? И сега искашъ да се отмѣтнешъ?

— Тогасъ азъ не мислѣхъ, какво ще стане съ Чавдара. Но сега като виждамъ на кжде отива — нѣщо ме прерѣза, изтресняхъ. Решихъ да кажа истината. Чавдаръ е невиненъ! Невиненъ е ви казвамъ! Ще иде отъ ту на беда.

— Тѣй ли?

— Азъ съмъ предателъ! Азъ съмъ черна душа! Когато говорихъ първи пѣтъ — азъ не разбирахъ какво говорихъ. Но кога излѣзохъ вънъ — нѣщо ме хвана за гърдитѣ. . . Страшно е кога човѣкъ копае гробъ за другиго!

— Ти искашъ май да ни плашишъ.

— Не, не!.. Никого не искамъ да плаша. Страшно е кога се събуди съвестъта. Азъ се кая за стореното. Ако е за наказание — обесете ме!.. На, вземете ме още сега. Азъ трѣбва да изплатя грѣхътъ си.